

De Zwaluw

achter het zolderraam

„Frits, ga je mee badminton spelen?”

Maarten, die z'n vriend door het raam heeft zien aankomen, holt al naar buiten.

„Ja, goed, als jij shuttels hebt. Ik ben er weer helemaal door.”

„En zaterdag had je er nog drie!”

„Eén kapot geslagen, één in de vijver gemikt en één ligt er bij meneer Doornbos in de lessenaar,” deelt Maarten mee.

Frits grinnikt. „Zou meneer ze sparen? Hij moet de lessenaar haast vol hebben. Ik heb juist gisteren een nieuwe gekocht. 'k Heb de duurste genomen. Maar we spreken af, als jij 'm stukslaat of in het water mikt, dan betaal jij 'm!”

„Komt in orde,” zegt Maarten zorgeloos. „Als je tot zaterdag wachten kan tenminste, ik ben helemaal blut.”

Ze gaan ieder op een trottoir staan en slaan het pluimballetje dwars over de straat naar elkaar toe. 't Gaat lekker. Er is wel een beetje wind, maar toch niet te veel. Als er een auto passeert slaan ze er rustig overheen. En ze houden zorgvuldig de stand bij. Drie-twee voor Frits... Vier-drie voor Maarten... Hun gespannen aandacht is alleen gericht op het balletje. Verder zien ze niets. Ook niet de oude heer die op de stoep moeizaam komt aanschuifelen, slof-slof-slof. In de ene hand heeft hij een boodschappenmand, in de andere een wandelstok, waar hij zwaar op leunt. Maarten heeft juist het balletje hoog de lucht in geslagen. Eigenlijk te hoog. Maar Frits haalt het. Hij springt een halve meter van de grond en slaat met een vaart terug. Door de sprong kan hij niet zo goed de richting bepalen. 't Balletje raakt uit de koers en... komt met kracht tegen de bolhoed van de oude meneer. Hij schrikt hevig. Z'n mand valt op de grond en hij moet zich aan het hek vasthouden. Hij hijgt, en z'n gezicht wordt paars van woede. „Helden!” roept hij smalend. „Durven jullie wel... een oude man... Je moet op een troep soldaten mikken, of op de politie. Maar dat is te gewaagd, hè!” Dreigend heft hij z'n stok op. „Kom eens hier! Daar zijn jullie te laf voor, hè!” De jongens aarzelen. Ze zijn niet laf, echt niet. Ze willen best de mand weer oprapen. Maar om zich te laten afranselen, daar hebben ze toch geen zin in. Ze kennen die oude meneer wel. Hij kijkt altijd boos en hij loopt vaak te mopperen. Hij zal hun heus niet sparen. Nou, en ze hebben het niet expres gedaan! Langzaam druipen ze af. 't Spel is afgelopen. Ze zijn de laatste shuttel kwijt. Die gaat, mee in de boodschappenmand van de oude meneer.

De volgende dag is Frits weer present. „Ga maar naar boven,” zegt Maartens moeder, „ik geloof dat Maarten op het balkon is.”

„Heb je shuttels?” is Maartens eerste vraag als hij z'n vriend ziet.

„Nee, ik kon thuis niets loskrijgen. Mijn moeder vroeg of we ze opaten.”

Maarten tuurt plotseling ingespannen naar de rij huizen aan de achterkant. „Moet je eens goed kijken naar het... even tellen... het vierde huis. Ik ben benieuwd of je achter het zolderraam hetzelfde ziet als ik.”

„Bedoel je bij dat wasgoed?”

„Nee man, daarnaast, ja kan toch wel tot vier tellen! Ja, nù!”

En dan ziet Frits het ook. Achter dat zolderraam zit een vogel. Een vogel die de vrijheid zoekt en telkens tegen het glas opvliegt. Een hele poos kijken ze er naar. „Die vliegt zich dood,” zegt Maarten ernstig. „We moeten die mensen waar-schuwen.” Frits telt met uitgestoken wijsvinger. „69... 67... 65... het moet nummer 63 zijn. Weet jij wel wie daar woont?”

„Ik niet. Maar wat geeft dat nou! Al was het de burgemeester.”

„Daar woont,” zegt Frits langzaam, „die oude meneer van gisteren.”

Dan is het even stil, want dat geeft wèl wat! Niet dat ze het vogeltje nu maar aan z'n lot zullen overlaten. Maar aanbellen is haast hetzelfde als om een pak slaag gaan vragen, en daar hebben ze niet veel zin in.

Ze moeten een plan bedenken, een krijgsplan. In het uiterste geval kunnen ze het raampje ingooien. Op het dak klimmen zal niet helpen, want het raam kan van buiten natuurlijk niet geopend worden. Tenslotte stelt Maarten voor: we moeten wachten tot die meneer boodschappen gaat doen. Hij komt bijna iedere middag langs. En dan gaan we naar zijn huis.

Op de slaapkamer gaan ze op de uitkijk staan. Als de vogel 't maar zo lang volhoudt! „'k Geloof dat het een zwaluw is,” zegt Frits.

Bijna drie kwartier wordt hun geduld op de proef gesteld. Dan horen ze, nog voor ze iets zien: slof-slof-slof... Daar is tie!

„Vooruit, nu wij de achterdeur uit!”

Haastig rennen ze de trap af, de keuken uit.

Voor het vierde huis staan ze stil en gluren naar binnen. Er is niemand te zien. 't Kan natuurlijk dat er tóch iemand thuis is. „We moeten eerst bellen,” zegt Frits. „Als er niet opengedaan wordt, gaan we proberen om binnen te komen.”

Ring! Ze wachten. Er gebeurt niets. Wat langer: riiiiing! 't Blijft stil. Dan duwen ze tegen het raampje in de voordeur, en tegen het erkerraam. Alles zit dicht. Vastbesloten lopen ze achterom. En dan hebben ze geluk. Naast de keukendeur is een smal, langwerpige raampje. En dat staat op een kier. Frits duwt het wat verder open. Maarten zet de vuilnisbak er onder. Ze moeten erg wringen, maar ze kunnen er door. Voldaan, toch een beetje zenuwachtig staan ze even later in de keuken. Voorzichtig gluren ze de gang is. Stille! Op hun tenen sluipen ze naar de trap. Achter elkaar lopen ze naar boven. Heel langzaam, heel zacht. Nu en dan kraakt er een trede en dan staan ze stil met ingehouden adem. Zo komen ze op de overloop. Daar zijn vijf deuren. Welke is van de zolder? Fluisterend overleggen ze. „Zo draait de trap,” wijst Frits. „De zoldertrap zal wel in het verlengde liggen. Ik denk dat het deze

deur is. Laten we 't er maar op wagen." En dan klinkt opeens een stem, vriendelijk-vragend: „Wie is daar?" Ze blijven stokstijf staan van schrik en hun hart bonst. Hun eerste gedachte is: wèg, we zijn ontdekt! Maar de vogel dan?

„Kom maar binnen," gaat de stem verder, „ik lig aan de voorkant."

„Kom mee," zegt Maarten. „Als ze ons wat willen doen zijn we zó beneden!" — Ze kloppen aan, nieuwsgierig, verlegen en ook een beetje bang. Op een divan voor het raam ligt een oude dame. „O!" zegt ze verbaasd, „ik dacht dar er bezoek voor mij was. Wat komen jullie doen? Heeft mijn man jullie binnengelaten?"

De jongens komen dichterbij. Voor deze mevrouw met haar

zachte stem en vriendelijke ogen hoeven ze niet bang te zijn.

„Meneer liep bij ons in de laan met een boodschappenmand," vertelt Maarten. „We zijn door het keukenraam geklommen."

„Er zit een vogel bij u op zolder. Als we hem er niet uitlaten vliegt hij zich dood tegen het raam," voegt Frits er bezorgd aan toe.

„'t Lijkt wel of jullie gewacht hebben tot mijn man niet thuis was," zegt mevrouw.

De jongens kijken elkaar aan. Ze krijgen een kleur en weten niet goed wat ze zeggen moeten.

Mevrouw glimlacht. „Gaan jullie eerst het zolder-raam openzetten, en dan kom je maar eens vertellen wat er aan de hand is. Eerlijk terugkomen hoor!" „Ja mevrouw!"

Met twee treden tegelijk nemen ze de zoldertrap.

Nauwelijks boven zien ze de vogel. Frits had gelijk; het is een zwaluw! Angstig fladdert hij heen en weer. Ze zetten het raam wijd open en duiken terug op de trap. Twee keer vliegt de zwaluw er langs. Dan vindt hij de opening naar de vrijheid.

En dan gaan de jongens hun verhaal vertellen. Van het balletje tegen de hoed, en van meneer die zo vreselijk boos was. En dat ze 't echt niet expres gedaan hadden.

„Weet je," zegt mevrouw zacht, „mijn man is zo erg moe. Ik heb mijn been bezeerd. Nu moet hij veel voor me doen. Boodschappen en de zware dingen die we anders samen doen. Dat valt niet mee. Hij heeft zo'n last van reumatiek. En als je moe bent en pijn hebt, dan mopper je gauwer en dan ben je veel eerder boos. Ik wou dat er maar iemand was die hem helpen kon.

Weer kijken de jongens elkaar aan. „Wij kunnen best boodschappen doen," zegt Frits. „En de vuilnisbak buiten zetten," vult Maarten aan.

Het oude gezicht straalt. „Dat zou fijn zijn. Dan kan ik met een gerust hart blijven liggen."

Het raam staat open. Duidelijk horen ze: slof-slof-slof. Met kloppend hart wachten de jongens tot de voetstappen op de trap komen.

De deur gaat open en een moedeloze stem zegt: „De bloemkool was op. Nu moet ik morgen weer."

„Nee hoor!" roept mevrouw, „hier zijn twee flinke jongens. Die zullen alle boodschappen doen en alle dingen die voor jou te zwaar zijn!"

Weer wordt het hele verhaal verteld. En het norske gezicht wordt vriendelijker als de oude meneer alles hoort, van het balletje, en van de vogel die opgesloten was.

Ze krijgen zelfs hun shuttel terug.

Buiten gooit Maarten het balletje uitgelaten in de hoogte. „We kunnen weer spelen!" roept hij.

„Weet je aan wie we dat te danken hebben?" Frits weet onmiddellijk wat hij bedoelt. „Ja," zegt hij, „aan de zwaluw achter het zolderraam!"

Een beetje vertel over Sport en Spel

In de maanden mei tot en met augustus ontdekken talrijke Europeanen opeens dat Engeland en Frankrijk slechts door een nauwe zeestraat van elkaar zijn gescheiden. Dan kopen ze een badpak, oefenen een dag of wat in hun badpak en melden zich dan aan als superbe kandidaat voor

DE KANAAL-OVERSTEEK

Zo stond het onlangs in een Engelse krant. Het waren een paar regels uit een bericht waarin de talrijke, onvoldoende getrainde kanaalzwemmers, die ieder jaar de Franse kust opzoeken, aan de kaak werden gesteld. En een beetje gelijk had die krant ook wel! Van de ruim honderdvijftig officiële aanmeldingen worden ieder jaar slechts 20 tot 25 geschikt bevonden om — met kans op succes — aan deze uitputtende zwempartij mee te doen. Het zijn meestal vermaarde wedstrijdzwemmers of mensen die op andere wijze hebben getoond „krachtpatsers in het water" te zijn. Hun poging staat niet in het teken van het avontuur, zoals van vele anderen, die zijn aangelokt door de grote geldprijzen of om hun naam eens vetgedrukt in de kranten te zien. De echte kanaalzwemmers hebben voor het uur van de strijd maandenlang getraind. Ergens aan de kust onder de rook van Calais steken zij op een gunstig uur in zee en beginnen de ruim 30 km durende worsteling.

„Een bewolkte dag, volkomen windstil en een hoge temperatuur van de lucht is het meest ideaal," zeggen de zwemmers. Liever geen zon, die de schouders en rug van de zwemmers verbrandt en hen op de duur verblindt. Liever geen wind,

die golven veroorzaakt en de zwemmers uit de koers brengt zodat de afstand naar Dover veel groter wordt. Overigens is er toezicht genoeg! Boven de zee daveren er hefschroefvliegtuigen die iedere verandering van het weer onmiddellijk ontdekken. Ze zien ook uit naar eventuele andere gevaren, vegetatie-banken, enorme draaikolken, of zeer verontreinigd water waarvoor ze de zwemmers moeten waarschuwen.

De vliegtuigen hebben niet rechtstreeks met de kanaalzwemmers contact. De gegevens worden gemeld aan de bemanning van de volgboot, een motorjacht meestal, waarop tenminste zes personen aanwezig zijn. Daar is de inspecteur van de wedstrijdcommissie, die er op toeziet dat alles volgens de reglementen verloopt. De „koetsier", die zo wordt genoemd omdat hij de lijn in de gaten houdt waarmee de zwemmer met de boot is verbonden. Een derde schrijft met grote krijtletters berichten, bestemd voor de zwemmer, op een zwart karton. Een geneesheer die over de gezondheid van de man-in-zee waakt is ook aanwezig. Hij beslist er o.m. over welke voeding (honing, rijstepap, havermoutpap, verwarmd bier etc.) en hoeveel aan de zwemmer moet worden